Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 43—44. | Den 22 December 1929. | 57:e årg.

MORGONSTJÄRNAN.

Skymt av den ljusa dag,
Fläkt av Guds välbehag
Över en värld, som låg
Bunden i dödens natt —
Över all jordens strid
Kom du med ljuvlig frid,
Bragte åt tidens barn
Evighetsvärldens skatt.

Stjärna, som lyste klar,
Långt förrän världen var,
Lyste av evighet
Uti vår faders hus —
Hän över tidens våg
Längtande hjärtat såg,
Seklernas långa natt
Bidade morgonljus.

Väl oss, att änglars sång
Bådade dig en gång,
Väl oss, att mörkret vek
Sist för din stråle klar!
Väl, att din varma glöd
Nådde vår djupa nöd,
Att du ett evigt hopp
Ned i vårt fängsel bar.

Stjärna från Österland,
Strimma vid ökenrand
Lys oss och led oss du
Genom de mörka snår,

Åter i nåd dig le,
Fräls oss, från jordens ve —
Helige Jesus — kom,
Kom, du, som allt förmår!

Jul.

Julen är speciellt glädjens högtid. Både ung och gammal gläder sig åt den, och julfirandet och allt som hänger samman därmed sätter sin prägel på allt som omger oss. Hemmen pyntas, julgranen sättes upp och klädes och så blir det lutfisk och dopp i grytan och icke att förglömma — julklapparna. För mången blir säkerligen julfirandet inget annat än frossande i mat och dryck, ty de ha ingen tanke på julens budskap: "I dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad." Bilderna i vår tidning vilja giva oss en påminnelse om detta. Vi se Jesusbarnet i krubban omgivet av vise män och herdarna, som funno barnet. Och stjärnan över Betlehem, som ledde herdarna och visade dem vägen fram till Jesus, vill ännu i dag vara vår ledstjärna. Måtte vi aldrig glömma julens budskap, sådant vi fingo lära det i söndagsskolan. Utan att vi rätt förstå julens budskap blir högtiden tom och värdelös.

Julfeber.

Berättelse av *Rosa Arbman.*

I sitt gammaldags hemtrevliga arbetsrum sitter julaftons förmiddag bankdirektören Falk och ögnar genom morgontidningen. Silverhårig är han, och det finskurna ansiket har många rynkor, men växt och hållning vittna om mannakraft trots de sjuttio åren.

Hushållerskan, liten, mager och torr, nästan lika gammal som direktören, kommer sakta in.

"Ursäkta, men jag har glömt ge direktören den där vinken."

"Vad är det frågan om? Vilken vink?

"Hå jo, direktörn minns väl, jag alltid brukat kasta fram vad jag helst önskar till julklapp."

"Nå?" — Direktörns min är ej mycket uppmuntrande, men Karin fortsätter oförfarat:

"Jo, nu är det så, att det hänger en kappa i Andersons bod, och den kappan har jag sett gott på både i fjol och i år. Kolramande svart, duktigt tyg och utan krus och kråsa och garnering. Så hon torde nog bli osåld, om inte direktörn köper den åt mig. För jag är väl snart sagt den enda i stan, som inte tål nymodigt på min kropp . . . Ja ja, nu har jag vinkat, men direktörn gör förstås som han vill."

Direktören slänger missnöjd bort tidningen. Karin, denna trogna tjänarinna, som på det hela taget varit honom till lags nu i tjugu år, har även hon, smittats av den anda, som utmärker nutidens tjänstefolk. Hon betänker ej, att han höjt hennes lön i stället för att säga: Karin, du är skröpligare an förr, uträttar ingalunda så mycket som förr, du lejer hjälp till tvätt och skurning, jag måste sänka din lön. Så kunde och borde han ha sagt. Men nej, han hade varit för efterlåten, låtit henne göra besparingar och följa sin fixa idé att skänka sparbanksböcker med tio kronor i till en mängd syskonbarn. Men denna gång skall hon få se, att hon vinkar förgäves. Hon får nöja sig rätt och slätt med en tia i år.

Strax efter middagen gör han en promenad. Det är bistert kallt, men det hindrar ej, att alla människor äro ute, att stora och små rusa om varandra med famnen full av paket, knuffas, trängas, skratta och pladdra och ropa det evinnerliga god jul. Direktören känner sig mer än vanligt harmsen över den forserade glädje, som tyckes gripa folk denna enda dag på året. Ångrar nästan, att han tagit avsked. Om han haft kvar sin plats i banken, skulle han ej haft tid att slå dank. Räkenskaperna hade plägat hålla honom vid pulpeten även på julafton.

"God jul och Guds frid gamle vän!" Så ropar någon strax bakom honom.

Det är den gladlynte gubben Berg, som aldrig gör något anseende till personen, som aldrig läst Jörgens "Det passar sig icke", som skulle ha blivit mäkta förvånad, om man sagt honom, att det absolut inte duger att hälsa likadant på en rik bankdirektör som på en lantbrukare eller köpman eller annan hederlig medborgare.

Naturligtvis måste direktören hövligt besvara en hälsning av en gammal bekant, som därtill är en av stadens förnämsta köpmän. Men hans ton är kylig och hans min ironisk, då han säger:

"Här kan man då inte märka mycken frid."

"Säg inte det" — Berg trippar förtroendefullt vid hans sida — "säg inte det, bror Falk. Fastän jag för min del skam till sägandes är en smula bragt ur humör just nu. Ser du, jag kommer direkt från kyrkan, och vet du" — här sänker han rösten — "där fick jag sannerligen mig en gliring, som jag inte glömmer så snart."

"Jaså."

"Ja, som du vet, är jag praktiskt anlagd och god ekonom. Eller hur?"

"Jo, naturligtvis", svarar direktören, men menar motsatsen och tänker: vore du ekonom, sparade du dina pengar i stället för att hålla öppen taffel för en hop snyltgäster.

"Pastorn talade om det behov vi alla känna att göra andra glada i denna välsignade tid, som vi kalla jul, och om varifrån det behovet härleder sig. Han visste nog, att man bör giva med urskiljning, sade han, och att man får se till, att man verkligen hjälper och inte stjälper. Men likafullt så bad han oss om och om igen, att vi inte skulle vara så ängsligt rädda, för att våra små gåvor ska' missbrukas. Ge, ge ni, sade han. Och då gick det som ett knivstygn genom min själ. För ser du, ingen behöver den där uppmaningen bättre än jag. Men här går jag och pratar, som om jag inte hade hundrade ting att ordna om till i kväll! Än en gång, god jul!"

De skaka hand och direktören drar en lättnadens suck. Stackars tok, tänker han, där gnor han nu och ältar ut sig för att hinna med de många försändelserna till olika kyffen! Nej, jag har inte haft den där löjliga julfebern, sedan jag var barn eller åtminstone mycket ung. Då, ja då — åh, se klockan är halv fem! Det är gnistrande kallt; bäst gå hem till brasan.

Men vad nu då!?

I förstugan står en sex, sjuårig gosse och försöker öppna tamburdörren.

"Vad vill detta säga?"

Vid denna barska fråga ser pojken opp; han är alldeles förgråten och har ingen mössa. Det är tvätterskans unge, som brukar leka på bakgården. Fadern är en suput, har Karin sagt.

"Jo si . . . mamma gick ut, och så . . . och så . . ."

"Nå än sen då? Sluta upp att grina, så att jag hör, vad du säger."

"Och så kom pappa hem och körde ut mig."

"Ja, men vad har du här att göra?"

"Jo, si jag ville få vara hos Karin, tills mamma kommer", viskade han med en skygg blick på den ståtlige direktören.

"Karin är borta. Kommer inte hem på en god stund. Se så, ge dig i väg."

Direktören sätter nyckeln i låset, och pojken börjar stortjuta.

"Det är så mörkt på gården, och ut på gatan sa mamma jag inte fick gå . . ."

"Det var då också en bedrövlig ställning! In med dig nu då."

Han skjuter honom framför sig genom tamburen in i det varma rummet, vrider på den elektriska knappen, så att det blir ljust samt lyfter gallret från brasan och rör om.

"Sätt dig nu här och sitt stilla."

Och stilla sitter han, alldeles stilla med de små blåfrusna händerna på knäna. Direktören placerar sig i sofihörnet och kan inte låta bli att se på sin unge gäst. I dennes bleka ansikte kan man då ej spåra minsta grand av julfeber, det måste direktören medge. Vidare ser han, att byxorna ha lapp på lapp, att jackan är tunn och sliten, och att hans ansikte behöver tvättas.

"Kom hit, pojke! Stig upp på stolen och tvätta dig. Här har du tvål och handduk. Men gör det ordentligt. Jag tål inte se smuts."

Under det direktören ordnar tvättattiraljen på marmorskivan, står den nytvådde och betraktar honom med ett omisskännligt uttryck av förvåning, som verkar irriterande.

Han har förstås hört mig omtalas som ett mönster av hjärtlöshet, för det jag inte springer omkring och strör ut slantar, tänker direktören.

"Se så, kom fram till bordet nu, så ska du få se i den här stora djurboken."

Pojken blir strax intresserad. Direktören examinerade honom på våra husdjur, och svaren komma snabbt och äro oftast korrekta, röja åtminstone ej dumhet. Och nu börjar pojken i sin tur framställa frågor om de märkvärdiga obekanta djuren. Frågorna göras med en sådan iver och äro ibland av så komisk art, att direktören måste skratta. Han blir mer och mer road, berättar och beskriver så, som han väl aldrig förr gjort för ett barn. "Du var mig en baddare att fråga."

Då direktören skildrat flodhästen är pojken utom sig av förtjusning. Och i ett utbrott av munterhet slår han armarna om den gamles hals. Då reser sig denne, mumlar något om att det är alldeles för varmt härinne och öppnar ett fönster. Pojken fördjupar sig i åskådningen av flodhästen.

Karin och en annan kvinna stå vid porten och lägga ej märke till huvudet i fönstret.

. . . "Synd om honom, å nej. Han är bortbjuden varenda julafton, men vill aldrig gå. Nej se, han tål inte julfebern, säger han, blir sjuk av att bara se den" — "Ja, det må nu vara . . . Men nog är det eget, att den, som kunde ha så roligt, om han ville, nöjer sig med att sitta ensam . . . Nej, för all del, nu måste jag gå hem till lille Erland! Han sitter också ensam, om inte hans far kommit hem, som värre vore. Annars lär han nog hålla ut hos supbröderna i kväll. De ha slagit sig ihop — ja, jag hinner inte tala om det nu. God jul!"

Direktören går ut och möter Karin.

"Karin får gå och hämta sin kappa nu. Butiken stängs om en halvtimme. Stå inte och stirra, utan raska på. Behövs inga tack." —

"Erland — det är ju så du heter? Du skall gå hem nu."

"Får jag inte se ut djurboken först?"

"Nej, din mor kan bli orolig, gå nu."

Motvilligt klättrar Erland ned från stolen.

"Adjö, tack", han gör en liten tvär bock.

I tamburen säger direktören något tveksamt:

"Du kan ju komma igen i morgon afton . . . så skall du få äta kväll här."

Kring krubban i Betlehem.

"Nej, får jag? Oj! Tack!"

Och så kilar han.

Direktören står och ser efter honom.

Ett sådant tonfall och en sådan blick den pojken hade!

*

Detta hände i fjol. Erland går i skola nu. Han är bra klädd och ser friskare ut än förr. Hos direktören är han ofta, nästan varje afton mellan fem och sex.

Om det endast är en följd av umgänget med en liten vetgirig pojke eller beror på

något annat, är inte lätt att säga, men säkert är, att direktören förefaller mindre stolt och oåtkomlig i år än i fjol.

Just nu går han fram och åter på de mjuka mattorna i sitt varmröda arbetsrum. Han funderar på i vilka ordalag han skall meddela Karin, att hon bör skaffa hem julgran och åtskilligt annat till julafton, emedan såväl Erland som hans föräldrar då skola bli hitkommenderade. Ty så har direktören beslutat.

Få se . . . han skall börja med att säga, att julfjäsket är honom lika förhatligt nu som förr, och att det är bara för det han på sista tiden *börjat* ha ett vakande öga på familjen, som han nu underkastat sig att bjuda det där patrasket hem till sig. Vore väl märkvärdigt, skulle det inte stå till att hålla karlen borta från supkamrater! . . . Nå, därpå vill han underrätta Karin om att Erland på nyåret kommer att flytta hit, ja, flytta hit! Naturligtvis kommer hon att stå och gapa av förvåning, men det kan inte hjälpas. Gossen skall ha det lilla rummet bredvid hans eget, jaha. Slutligen måste han ännu en gång och det kraftigt betona, att det alldeles inte är någon släng av julfebern, som flugit i kroppen på honom — som Karin och kanske andra inbilla sig — utan att det förhölle sig som han sagt, liksom det i fjol var en ren händelse, att pojken just på julafton kommit att stå i hans farstu och gråta.

Här rynkar han ögonbrynen, skjuter fram underläppen och ser villrådig ut. Rätar dock snart på sig, spänner ut bröstet och säger med sin gamla förnäma min:

"Nej, julfeber var det *icke*. Jag gav ju inte pojken ett kronans öre, fastän det var själva julafton!"

(G. V.)

Jultomten.

Förunderligt, tänkte Ruth Gille, där hon vid tretiden på julaftonseftermiddagen gick i sin affär och plockade undan de högar av leksaker, som blivit framdragna under dagens lopp — folk kan visst aldrig komma ihåg, eller de kanske inte bry sig om att köpa det de skola ha förrän själva julafton.

Ruth hade haft fullt av folk hela förmiddagen i sin affär, och hon hade alla skäl att vara nöjd med dagskassan, men då det nu tunnade av med kunderna, började tanken på hennes ensamma julaftonskväll om och om igen komma för henne.

Måste hon då sitta ensam? Hade hon ingen att gå till? Jo, Ruth Gille hade en syster i staden, Brita, men systrarna hade ej träffats på åtta år, allt sedan Brita gifte sig med Ragnar Öster, sonen till den man, som ansågs hava narrat av gamle kopparslagare Gille de pengar han med mycken möda hopsparat.

Brita Gille och Ragnar Öster hade varit vänner alltsedan barndomen. Vänskapen övergick småningom till kärlek, vilken de dock höllo hemlig, då de visste, att föräldrarna, som voro bittra fiender, aldrig skulle ge sitt samtycke till en förening dem emellan. Det var först då de båda stodo föräldralösa, som de gifte sig.

Det var då Brita fick sin syster Ruth, som hon alltid hållit så mycket av, till ovän. Det gjorde henne så ont, men bryta med Ragnar, som hon hållit kär i så många år, det kunde hon ej. Brita hade till sitt giftermål skött systerns hushåll. Som gift styrde hon i det egna lilla hemmet med förstånd och duglighet.

De första åren förflöto utan moln på deras lyckas himmel. Men sedan kommo prövningarna. Ragnar sjuknade, han måste be-

Julmorgon i Betlehem.

gära tjänstledighet från järnvägen, där han var anställd, läkare och medicin kostade mycket pengar, och allt svårare blev det att få medel till de dagliga utgifterna.

Hur mången gång hade ej Brita stått färdig att gå till Ruth och klaga sin nöd och be om hjälp, men i sista stunden hade modet svikit henne. Nog visste väl Ruth, hur hon hade det tänkte hon. Nog hade väl någon av deras gemensamma vänner talat om, att Ragnar var sjuk.

Genom omsorgsfull vård blev Ragnar Öster fullt frisk igen, men skulderna de måst sätta sig i under hans sjukdom voro svåra att komma ur, och de måste vara mycket sparsamma.

Just den här julen hade Brita så gärna velat köpa en vacker docka åt Lill-Stina, som nu var sex år gammal och kunde förstå sig på att vara rädd om sina leksaker, men hon ansåg sig ej ha råd till en sådan utgift. Hon hade i stället sytt nya kläder åt den gamla dockan och Ragnar hade gjort en liten docksäng, som han målat i en vacker himmelsblå färg.

Julaftonen hade Ragnar Öster tjänstgöring till klockan sex. Då han kom hem skulle familjen dricka kaffe vid den tända granen, och sedan skulle julklapparna delas ut.

Brita höll just på att klara av kaffet då en knackning hördes på köksdörren, och innan hon ens hann säga, "stig in", öppnades dörren och in trädde — en tomte, en riktig jultomte med långt, vitt skägg, röd luva och grå tröja. Han gick litet framåtböjd, liksom vore säcken på ryggen mycket tung.

Ett förvånat rop undslapp Brita, som genast ropade ut Ragnar och Stina.

Den lilla flickan var den första, som hämtade sig från förvåningen, hon gick fram och räckte tomten handen, neg djupt och sade: "Välkommen, snälla tomte!"

Nu blev det fart i tomten. — Han steg fram till bordet, lade där ner säcken, och så började han plocka fram det ena paketet efter det andra.

Stina klappade i händerna och dansade runt av förtjusning. Tomten hade givit henne en stor, fin docka och en dockvagn med suflett och så stor, att dockan kunde ligga alldeles rak i den. Mamma och pappa fingo också vackra saker, som Stina dock endast hann kasta en flyktig blick på — hon var allt för upptagen av sina egna kära klappar.

Då säcken till sist var tom, gjorde tomten och Stinas mamma något, som Stina rakt inte kunde förstå — de omfamnade varandra, och de gräto båda två. Stina tyckte att de skulle skrattat i stället, för en så lycklig julafton hade de aldrig haft.

Så gick tomten efter att ha blivit bjuden på karameller och äpplen.

En stund senare kom moster Ruth, som Stina förut endast sett genom butiksfönstret. För henne berättade den lilla flickan om den snälla tomten, som nyss varit där, och moster Ruths ögon lyste som stjärnor, så lycklig såg hon ut, då hon fick höra om allt vackert tomten haft med sig.

Ruth Gille kände sig också lyckligare den julaftonen än någonsin, ty hon hade gjort en god gärning, och hon hade handlat efter skriftens ord: Frid på jorden!

Gunvor Elfwing-Berg.

Söndagsskolklockan
tillönskar sina läsare och vänner
God jul
och
Gott nytt år
med rika Guds välsignelser.

HEMJUL.

Var än jag är och än så fjärran var,
ett minne från min barndom dock jag har.

Ett gammalt hus, en trädgård runt omkring
som i var gömma döljer tusen ting.

Från sagans tid, till vuxna barnets tid
då jag ej ännu prövat livets strid.

Från barndomsjulen, skimrande och klar,
tills jag helt plötsligt stor och vuxen var...

Då jag kom ut i livets strid så hård
och glömde bort båd' hem och hus och gård.

Och mindes knappast, att ett barn jag var
som lekt i granars skimmer hos min far.

När julen kom så snövit, kall och ljus,
— jag längtar åter till min Faders hus!

Jag längtar hem, jag vill ha lugn och ro
och under julens granar vill jag bo.

HJALMAR WALLANDER.

En god kamrat.

"Tänk, mamma, i går bröt Edvard av sitt högra ben. Han föll omkull på isgatan", sade Åke till sin mor, när han en afton kom hem från söndagsskolan.

"Stackars gosse! Det var ledsamt", sade modern.

"Nu ligger han på sjukhuset. Men Erik tyckte, att det är gott att slippa Edvard en tid, han är så elak."

"Det är icke vackert att säga så om en kamrat, när han råkat i olycka. Det är bättre att göra något för att bereda honom glädje. Gud vill, att vi skola älska vår nästa."

Åke såg mot golvet.

Han kom ihåg, hur elak Edvard varit mot honom i skolan. Men Åke ville vara en Jesu lärjunge. Han hade ibland sökt förmå Edvard att gå med till söndagsskolan, men denne hade inte velat.

Åke tänkte på sin kamrat, som låg på sjukhuset, och han undrade, hur det skulle kännas att ligga där med avbrutet ben.

Om en stund frågade han sin mor, om han fick gå och se till Edvard.

"Visst får du det", sade modern.

"Då skall jag ge honom mitt röda äpple", sade Åke.

"Men får jag ge honom denna också?" frågade han, när han var färdig att gå. Han höll i handen en vacker bok, som han fått av pappa till jul.

"Ja, gärna, om du vill", svarade modern.

När Åke kom in i sjuksalen, där Edvard låg, blev Åke alldeles försagd: där var så tyst och såg så ledsamt ut. Han smög sig fram till sängen.

De båda gossarna sågo på varandra.

"Hur är det med dig?» frågade Åke sakta.

"Jag kan icke röra benet. Och det är så långsamt att ligga här", sade Edvard, och tårarna voro icke långt borta.

Åke tog fram boken och det röda äpplet.

"Det här får du!" sade han.

Edvards blick ljusnade. Edvard var fattig och hade aldrig fått någon så vacker bok.

"Tack", viskade han.

När Åke stått en stund vid sängen sade han adjö och gick hem.

Nästan varje dag gick han sedan till sjukhuset och hälsade på sin skolkamrat.

Edvard blygdes nu över att han varit elak mot Åke, och han önskade nu bli lik honom.

Första söndagen sedan Edvard blivit utskriven från sjukhuset följde han med Åke till söndagsskolan, och sedan gjorde de båda gossarna sällskap dit, så ofta de hade tillfälle.

Kamraterna tyckte, att Edvard blivit så förändrad. Även han hade fått lust att göra Guds vilja.

Åke hade vunnit honom genom kärlek, bevisad genom handling. *G. W.*

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

Barnets beskydd.

Tätt intill sprängladdningen stannade en dag i senast förflutna oktober månad ett barn, en liten treårig parvel, vid ett bygge i Edsbyn, Söderhamnstrakten, och arbetsmanskapet vågade icke fram för att rädda pojken. De hojtade, ropade, bådo. Men den lille stod trygg tre meter från den slutbrinnande stubintråden. Skottet! Stenskärvor och bergstycken och ett moln av grus — man rusade fram för att se. Och barnet var oskadat, endast solkat av jord kring den lilla näsan.

Tag en gosse eller flicka med dig till Söndagsskolan.

Söndagsskolklockan 1930.

Med tacksamhet till Gud och Söndagsskolklockans många vänner tänka vi på det år, som nu närmar sig sitt slut. Tacksamheten är förenad med förhoppning om att vår tidning även i år — det 57:de av dess tillvaro — fått vara till välsignelse för våra söndagsskolor, barnen i dessa och därigenom även för hemmen och församlingarna.

Med det nya året inträder dock ett nytt skede i vår tidnings historia. Från och med 1930 skall nämligen Söndagskolklockan utkomma åttasidig i stället för såsom i en lång följd av år fyrasidig. Dess sidoantal blir sålunda fördubblat.

Därmed fylles ett flerårigt önskemål, och vi tro, att tidningen därigenom skall vinna betydligt i fråga om innehåll samt bliva till ännu större nytta och glädje än hittills. Fröken Maja Strömberg (Marion), som redan varit en av Söndagsskolklockans medarbetare, kommer nästa år att tillhöra dess redaktion, likaså herr Georg Nordkvist, vilka tillsammans med redaktionen i övrigt skola i Guds namn göra sitt bästa för att barnens tidning skall få ett innehåll och en utstyrsel, som kommer att göra den efterlängtad av de unga. Berättelser, skildringar och poem samt bilder skola föra goda saker till barnen och söka giva dem intryck och lärdomar, som kunna bliva dem till hjälp under deras livsvandring. Genom pristävlingar nu och då skola vi också söka vinna barnens uppmärksamhet.

Vi hoppas, att Söndagsskolklockans många vänner alltjämt skola stå oss bi och främja tidningens spridning till gagn för det uppväxande släktet. Dylik medverkan är nu mera behövlig än någonsin, och enträget mana vi unga och gamla att behjärta detta.

Priset 1930

Vid prenumeration hos redaktionen på minst 10 exemplar är priset kr. 1: 50, då vi betala befordringsavgiften.

På posten kostar tidningen kr. 2: 25.

Alla rekvisitioner, som icke göras på posten, sändas till

Tidningen Söndagsskolklockan

Sibyllegatan 18, 1. Box 5020.

STOCKHOLM 5.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 29 december.

Återblick.

För läsning.

Ps. 95: 1—7.

Tänkespråk: *Kommen, låtom oss tillbedja och nedfalla, låtom oss knäböja för Herren, vår skapare.* Ps. 95: 6.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista:

Måndag: Fil. 4: 4—9.
Tisdag: 1 Petr. 4: 12—16.
Onsdag: Gal. 5: 22—26.
Torsdag: Ps. 48: 1—13.
Fredag: 5 Mos. 8: 1—6.
Lördag: 1 Sam. 7: 5—12.
Söndag: Ps. 95: 1—7.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1929

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK